

[Robert Mikkelsen.]

Bestemmelserne i Lovforslagets Afsnit II har jeg intet at bemærke til. Det er Bestemmelser, der muliggør en vis Kontrol med Selvangivelsens Oplysninger. De er ikke særlig vidtgaaende, men der gør sig jo Hensyn gældende baade til Skatteyderne og til dem, der skal give Oplysningerne, og Bestemmelserne opfylder efter min Mening de rimelige Krav, som man i Øjeblikket kan stille i den Retning.

Efter den almindelige borgerlige Straffelovs § 279 og § 285 straffes Bedrageri med Fængsel fra 30 Dage og indtil 2 Aar. Dette er den Bestemmelse, man straffer efter, naar nogen har f. Eks. narret det offentlige ved at give Socialkontoret forkerte Oplysninger om sine økonomiske Forhold, og alle ved, at i Hundredvis af fattige Mennesker efter denne Bestemmelse har faaet Fængselsstraf, naar de har besveget det offentlige for et Par Hundrede Kroner. Det er da en grov Retsulighed, at den, der ved bevidst urigtige Oplysninger narrer det offentlige for maaske Tusinder af Kroner i Skat, under alle Omstændigheder skal slippe med en diskret Bødestraf, saadan som det hidtil har været, og det er stadig en grov Retsulighed, naar det kun er i de saakaldte grove Tilfælde af Skattesvig, at blot saa meget som Hæfte kommer til Anvendelse. Ifølge Straffelovens § 161 straffes med Bøde, Hæfte eller under skærpene Omstændigheder med Fængsel indtil 2 Aar den, som over for offentlige Myndigheder afgiver en falsk Erklæring under Tilbud af Ed eller paa Tro og Love, og efter § 162 straffes den, som ellers for eller til en offentlig Myndighed afgiver uriktig Erklæring om Forhold, som han er pligtig til at afgive Forklaring om, og Straffen er Bøde, Hæfte indtil 6 Maaneder eller Fængsel indtil 4 Maaneder. Men disse Bestemmelser gælder altsaa ikke for den, der i en personlig underskrevet Selvangivelse afgiver bevidst urigtige Oplysninger. Jeg vil gerne spørge den højtærede Finansminister: Hvorfor skal den, der bedrager Staten som Skatte-snyder, ikke straffes som andre, der bedrager Staten, efter Straffelovens almindelige Bestemmelser? Hvorfor skal den, der afgiver uriktig Selvangivelse, ikke straffes som den, der i øvrigt afgiver urigtige Erklæringer til offentligt Brug? Hvorfor skal den, der udfylder en Ædruelighedsattest til Førerkort eller underskriver en Erklæring af urigtigt Indhold til Varedirektoratet eller Valutakontoret eller anden offentlig Myndighed, straffes langt strengere end den, der giver urigtige Oplysninger for at begaa Skattesvig? Hvorfor skal disse Forhold ikke sim-

pelt hen behandles og paadømmes ved Retten som alle andre Sager af tilsvarende Strafbarhed? Jeg kan ikke tro, at den højtærede Finansminister selv er ivrig efter at beklæde det Hverv som Straffedommer, som Forslaget tildeler ham, hvad der jo i øvrigt stemmer med de Tilstande, der hidtil har bestaaet. Jeg vilde i enhver Henseende finde det bedre, om han afstod fra dette Hverv til Fordel for de Instanser, som ellers har med Straffedomme at gøre. Nu kan Spørgsmaalet jo ikke henvises til en Skattekommission, naar Skattekommissionen har afgivet sit principielle Forslag. Nu drejer det sig om en Ændring af en tidligere, utilfredsstillende Lov, og jeg vil da gerne vide, hvad den egentlige Begrundelse er for, at Bedrageri og falsk Deklaration over for Staten i Skatteforhold skal bedømmes langt mildere end alt andet Bedrageri og andre falske Deklorationer. Jeg er ikke i Tvivl om, at det netop er denne ulige Behandlingsmaade, som har ført til, at det gaar saa langsomt med at ændre Opfattelsen i Befolkningen af disse Forholds Urigtighed og Færlighed.

Ogsaa til Bestemmelserne i § 13 bør der efter min Mening føjes en Bestemmelse om, at Efterbetalingsbeløb ikke kan fradrages i Indkomsten ved Ansættelsen for det følgende Aar. Efter de hidtil gældende Bestemmelser var Bødesatserne ved grov Ugatsomhed 6 Gange og ved svigagtigt Forhold 10 Gange det besvegne Beløb. Disse Satser er nu nedsat til henholdsvis 3 Gange og 5 Gange Beløbet. Samtidig med at Straffebestemmelsen i en vis Henseende er skærpet — hvor meget den egentlig er skærpet, ved jeg ikke, det vil først kunne ses, naar man efter nogle Aars Forløb ser, hvor meget der egentlig efter Skattemyndighedernes Mening skal til, før man kommer op paa disse særlig grove Forhold, som kan kvalificere til Bøde-, Hæfte- og Fængselsstraf —, har man altsaa nedsat Bødeberegningen.

Bemærkningerne henviser til, at man hidtil i Praksis kun sjældent kommer ud over Bøder paa 2 Gange det besvegne Beløb, og at man erfaringsmæssigt ikke har Brug for saa vide Rammer. Det synes jeg lyder mærkeligt. Naar man paa den ene Side maa indføre Hæfte og Fængsel, fordi de hidtidige Bestemmelser ikke har været tilstrækkelige, er det mærkeligt, man kan sige, at Erfaringen viser, at man ikke har Brug for mere end 2 Gange det besvegne Beløb. For Indkomstskattens Vedkommende kan ganske vist en Flerdobling af Skatten, naar det drejer sig om store Beløb, ret hurtigt naa op over den paagældendes Betalingssevne, men det gælder jo dog ikke